

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LAS ALFORJAS.

HAN fet unes eleccions sense necessitat d' electors.

Això no té res d' estrany.

Per fer eleccions bastan lo ministre y 'ls governadors: uns quants arquedes poruchs y uns quants caciques atrevits: y allà ahont no arriba l' amenassa, arriba la trampa.

Y després de la trampa, la barra.

La barra simbolizada per l' home de las dents, que ab la major frescura, exclama:

—May del mon s' havian fet á Espanya unes eleccions tant legals: may hi havia hagut tant pocas protestas: may s' havian vist tantas actas limpias.

Los amichs del home de las dents riuen la gracia. Lo pais, gira la cara.

Actas limpias! * *
Totas ne resultau, fins las més brutas.

Actas plenas de llot, son limpias.

Actas sobre las quals s' hi va girar lo tinter, passan per netas.

Actas plenas de vi, passan per puras.

Hasta n' hi ha de tacadas de sanch. Durant las passades eleccions ván registrarse cinch ó sis assassinats. Donchs bè, fins las actas tacadas de sanch humana, resultan netas, puras, iomaculadas, després de haver passat per l' exàmen de la famosa comissió, composta com es natural en sa inmensa majoria de amichs del ministeri.

Aquí no hi ha més criteri que l' següent: Passa l' bou per bestia conservadora.

Mestressas ceges que rebéu la roba de la bugadera y no us adonéu de que us la porta tota confosa. Tot es bò, tot es net, tot es pur. Basta que siga vostre.

Vosaltres sou bén cegos: estéu cegats per la ambició, per la codicia, per l' afany de governar si s' plau per forsa.

Ab las trampas impunes y las imposicions irresistibles hieu apartat al pais de las urnas.

Després, quan ja no es qüestió de obrar á cop calent, desvanesuda la passió de la liuya; quan ja teniu la majoria vostra, y hasta per egoisme, hauríau de depurar las monstruositats més visibles, restituïnt dos ó tres dotzenas de actas, á altres tants candidats que las han guanyadas, ni això sabéu fer.

Lo pais s' ha apartat de las urnas y la justicia s' aparta de las vostras resolucions.

Las eleccions resultan enterament inútils. Lo treball de la comissió d' actas es inútil també.

Tot es inútil. Tot menos una cosa: las discussions dels dictámens de la comissió.

Tancan grans ensenyansas aquestas discussions, per més que pequin de monétonas.

Se presenta un dictamen; un amich del candidat derrotat demana la paraula per impugnar-lo. Es, per exemple, un fusionista.

Lo discurs que pronuncia está basat en los següents extrems:

«En lo districte A ó B se ván suspender tants ó quants ajuntaments; se ván dissoldre á la comissió del cens, se ván imposar tantas ó quantas multas: los delegats del gobernador recorrian los pobles, permetente tota classe de amenassas. En això vā venir lo dia de l' elecció, lo dia del gran escàndol. En tal col·legi, quan van anarhi 'ls interventors legitims, la mesa ja estava ocupada pels compinxs del arcalde: en tal altre col·legi hi havia una ronda armada de trabuchs: y sense que ningú pogués votar, ván donar-se tots los vots de morts y de vius al candidat ministerial: en tal altre col·legi un notari qu' en cumpliment del seu deber vā anar á extender una protesta, ván tirarlo escalas avall: en tal altre 'l rellotje tocava las quatre á la una de la tarde.

»Consti que may s' havian comés tantas tropelias, y serà una vergonya pèl partit conservador, que l' acta de aquest districte siga aprobada.»

Acaba 'l fusionista y s' alsa l' home de las dents á defensarse.

Eso téulo:

«¡Cóm s' atreveix á parlar d' escàndols y tropelias lo señor diputat que acaba de fer us de la paraula!

»Diu que nosaltres hem disolt ajuntaments y qué compón los ajuntaments qu' hem disolt nosaltres ab los que vā dissoldre la situació fusionista en las eleccions de 1881...!

»Diu que 'ls delegats del gobernador feyan presió sobre 'ls electors; y qué compón la presió dels nostres delegats ab la que exercian los delegats del gobern fusionista en las eleccions de 1881.

»Que s' vā dissoldre la comissió del cens: també las disolian los fusionistas en las eleccions de 1881.

»Que s' vā posar tantas ó quantas multas. Senyors, se ván posar en virtut de una lleu, la lleu provincial, elaborada pels fusionistas.

»No m' faig càrrec de la substitució de interventors, ni de las rondas ab trabuchs, ni dels difunts que votan, ni dels notaris expulsats, ni dels rellotges que adeuantan, perquè tots aquests escàndols, totas aquelles trampas y moltas altres que m' callo estaven en plé rigor y eran moneda corrent en temps dels ditxos fusionistas».

L' home de las dents s' asséu: los diputats del pilot aplauden, y l' acta es aprobada.

Discursos per l' istil se'n escolten á dotzenas, al constituir-se totas las Corts restauradoras.

Y aquests discursos son sumament instructius.

Los de baix diuen mitja veritat contra 'ls de dalt; los de dalt diuen mitja veritat contra 'ls de baix; y de aquestas dues mitjas veritats, ne surt la veritat entera.

Y la veritat es, que ni 'ls fusionistas, ni 'ls conservadors, per més legals que s' digan, arribarien á governar, sinó falsejant y mistificant la base de tot sistema parlamentari; que ni 'ls fusionistas ni 'ls conservadors podrien viure un dia sense escarnir la lleu; que ni 'ls fusionistas ni 'ls conservadors son capassos de respectar, ni de comprender 'l respecte que s' mereix la voluntat del pais.

Aquest per are calla y escolta... y 's tapa 'l nas.

A uns y altres se 'ls pot aplicar aquella copla:

*En una alforja al hombro
llevó los victos;
delante los ajenos
detrás los míos.*

¡Ay del dia que 'l pais se tregui la mà del nas, y vuidi las alforjas!

P. K.

REVISTA EUROPEA.

LA, baylet, parém la l'antena.

Ja veurán quin bè de Deu de vistes, paysatges y otras desgracias tragino avuy.

¡Bo! ¡que diable fas! Tén conte ab aquests cordills; tè, posa això allá; falca aquest banquet, liga las anellis... ¡cuidadol! Tot se m' enreda... ¡Bah! Com que la llanterna representa l' Europa, y també està bastant emboicada, aixís farà joch.

Endavant. ¡Ja està! Pues apa: qui vulgui véureho que s' acosti.

¿Están tots? Donchs tiba.

Paris de Fransa. Guaytin quin xibarri estànt armant. Acaba d' arribar la notícia de la pacificació de Don Quim, y 'l poble ho celebra ballant y cantant la Marseilles en francés. Repario quin grupó de gent passa per aquest carre: son los anarquistas, com si digués-sim los del patrólio. Aquests fulanos tenen rabia per xo de la pau; y de cremats se'n van al cementiri á parlar de la comuna. ¡Qué súciós!

Aquí, á la dreta, veurán un pare y un fill clavantse mormas y disputant sobre qui es més mussol de tots dos: son los únichs Napulayons que quedan, en Geroni y en Victor.

Pel demés, fora de la revisió constitucional, no hi ha res més de nou. Tiba, Lássaro.

Italia; la terra dels macarrons á la italiana y de las moscas de Milan.

Aquests si que ho entenan. ¡Veuhen! Aquí hi ha 'l Torin; pues han de sapiguer que en lloc de ferhi tolos hi han arreglat una exposició que fa quedar blau. Mirin si n' hi ha de jardins y cascadas y toscos, tot ideat per ells, tot construït per ells y tot fabricat ab diners seus. ¡Y ara diguéułos tontos!

Més enllà, sobre la exposició, veurán un quadro nou

y flamant, que avuy mateix me l' acaban de pintar. Representa las festas de Pompeya. Pompeya á la quènta es un poble que va enforzarse sota terra una vegada que l' nostre Cànua va anarhi á passejar. ¡Està clar! Tant pes qui l' aguantar!

Ara aquests italiots han tingut la murada de tornar á refer la vila tal com estava avants y ab tots los ets y uts, y han organisat un tiberi de cal Ampie, destinant los productes á socorre aquella isla que també va enfonzarse l' any passat y que se 'n diu... no me 'n recordo.

¡Están enterats? Donehs apa, noy, lo cordill.

* * * Tercera estació: Inglaterra é Irlanda, ahont hi ha las millors fàbricas de bacallà sech. Això haurian de ser islas; però no hi volgut tirarhi l' aigua, per no posar humitat á la llanterna.

Passejin la vista per aquest pais. Aquí sempre està núvol: lo sol no més surt á la festa. Tethom parla anglès, hasta las criatures.

Mirin aquell senyor rosset y redó de cara, que passa per aqui davant: es lo primer ministre. En aquest moment se 'n vá á buscar quartos per anar á fer desgracias á Egipte. ¡Veuhen! Ara s' atura ab en Wolsey, una espècie de Martinez Campos que 's cuya de acabar totes las insurreccions que 's presentan, y que si no ho arregla com don Arseni, poch se 'n hi falta.

Apart de lo que han vist, aquí no hi hi res més de bo: tot son *inglis* y carbó de pedra.

Tiba, perdulari.

* * * ¡Ojo, señores! Aquí teniu Alemania, la... si,... la capital de Prussia: una terra hont se déu gastar molta soldadura: tot son soldats.

¡Veuhen aquesta casa tant alta que sembla una fàbrica! Es un quartel.

¡Veuhen aquest edifici tant bonich que sembla una iglesia! Es un quartel.

¡Veuhen aquest altre que sembla una estació de carri! Es un quartel.

¡Veuhen aquell que sembla un palacio? Això no es un quartel: es un deposit d' armes.

Aquí tenen en primer terme un vell calvo, ab tres pels al cap damunt de la clepsa: es en Bismarck, germá, segons tinch entés, de 'n Cànua.

Aquest es lo que maneja tot lo tinglado, y diuhen que ho fa tant bè, que l' dia que 's descuydi tot se 'n vá á rodar.

Endavant, aném per un altre: tiba.

* * * Russia: la terra dels municipals de caball de Barcelona.

Ara acaban de celebrar una festa del hú. Lo fill del Emperador ha jurat no sè qué, y ab aquest motiu la còrt imperial està més contenta que l' mon.

Precisament en aquest instant acaba de sortir l' Emperador á passeig. No cal que mirin; no l' veurán per més que s' escarrasssin. Lo fulano va ficat dintre d' una caixa de ferro blindada per tots costats; la caixa està colocada sobre un cotxe acorassat y rodejat de canons y ametral·ladoras, y per fi de festa, al rededor del cotxe-ciudadella, hi van quatre regiments de caballeria fent fugir á la gent, y tirant tiros als curiosos que guayan per las finestras.

Ja venhen si l' ser rey d' aquest pais es una ganga.

Curriente; tiba, pallaringas.

* * * Aquí veurán... ¡vatualisto! Lo que veurán será la fusta de la llanterna: no recordava que no tinch cap més vista apunt. Nada, per avuy ja n' hem donat prou: un altre dia ja n' hi posaré de novas.

¡Baixa l' teló, prenda!

FANTÁSTICH

L' *Correo catalá* s' desmanda contra 'ls canonjes y capellans que han tingut la poca latxa de ferri la competència publicant un periódich semanal titolat *La Ilustración Católica*.

Parla ab tal motiu de la campana que ván fer los mestissons y diu textualment: si 's figuraven que havia de callar «perque 's parapetaven darrera d' una barricada de mitras y de báculs.»

¡Una barricada de mitras! ¡Quin asumpto per una caricatura! ¡Y quin respecte pels que confirmen!

Dilluns vá cáure un llamp en lo campanar del Vendrell, mentres la iglesia està plena de feligresos disposats á fer una pelegrinació.

No hi ha *tu tia*: las pelegrinacions comensan á ferse pezadas, tant, que fins l' encarregat dels llamps del Cel envia avisos.

Llegeixo en un periódich de Madrid:

«Va posarse gravement malalta una pobra vella de las inmediacions de Artosa de Segre, entregant á un capellá cinquanta duros que tenia, perque 'ls empleés en sufragis per la sèva ànima un cop fos morta. Pero, al contrari, va posarse bona y al dirigir-se al capellá perque l' hi tornés los quartos, aquest li va respondre qu' era impossible, per haverlos invertit en bè de l' iglesia.»

Hi ha capellans que avants de que se separi l' ànima del cos, ja se l' han cruspid.

Las eleccions de Huesca, ván ser com tothom sab, diputadíssimas. Unicament, gracies al valor y á l' energia de aquells republicans. Castellar vā sortir triunfant per quinze vots de majoria.

Donchs bè, al discutir-se l' acta de Huesca, vā alsarre un conservador, un tal Hinojosa, putxinetli d' en Romero Robledo, declarant que si en Castellar prenia assiento en lo Congrés, era en virtut de la benevolència del govern.

Aquests conservadors son així: quan no poden mossegar, escupen.

Pero escupen al cel, y la saliva 'ls cau á la cara.

Tipos y topes. Dissapte que vè 's posarà á la venda aquesta nova obreta del nostre company C. Gumà.

Per lo tant... etc., etc., etc. Ja saben lo demés: fas sin lo cap viu.

Discussió del acta de Granollers.

Lo petit Tort vā alsarre de puntetas, diuent que l' acta de aqueil districte era sèva, é insultant als principals electors del Sr. Ferratges, entre ells al Sr. Bosch de Badalona.

Lo Sr. Ferratges vā respondre que comprenia la rabi que l' petit Tort tenia contra 'l Sr. Bosch, á causa dels productes que aquest senyor elabora.

Quins productes fabrica 'l Sr. Bosch de Badalona?

Jo 'ls ho diré en confiansa: lo Sr. Bosch elabora *anís del mono*.

Y això no li perdonará may l' aspirant á trompet dels husars.

* *

Qui va esbravarse aplicant una tunda en tota regla al seu contrincant, vā ser en Rubau Donadeu, al discutir-se l' acta de Sant Feliu de Llobregat.

Lo perinclit Sedó, tant valent y arruixat, no vā tenir pit ni siquiera per presentarse.

Ell podrà quedarse ab l' acta; pero jo 'ls asseguro que no li farà mal profit.

Mal que vu'ga, mal que no vulga haurá de menjársela ab salsa de bolets y de castanyas.

Durant l' exercici de 1881-82 s' ha gastat pòlvora en salvas per valor de 50.000 pesetas.

Y això que encare no s' ha manat que fassan salva pel cumpleanyos del monstro.

Per socorre als inundats de Murcia y Alicant, á l' any 74 van recaudar 25 milions 600 mil rals, y van destinarse unicament al seu destino 11 milions 355 mil.

Quedan 14 milions 245 mil rals: es á dir quedan, havian de quedar, perque diuhen que 'ls han empleat en reparar iglesias, en arreglar camins y en altres obres, que may haurian de costejarse ab los diners de la caritat, sino ab los fondos del govern.

Consti, donchs, que l' govern, déu encare més de 11 milions als inundats de Llevant.

Atacan á n' en Romero Robledo per haver entrat la policia en la redacció del *Progreso*, disolvent una reunió que constava tant sols de nou personnes.

Y D. Francisco no s' apura per tant poca cosa, y declara que la redacció de un periódich no déu considerar com una casa particular, sinó com una casa pública.

Gracias per l' obsequi.

Perque D. Francisco podia haver afegit que 'ls periodistas som homes de vida airada.

Las càmaras franceses acaben de aprobar una llei restablint lo divorci.

Y l' papa està preparant una protesta contra l' acort de las Càmaras franceses.

Vamos á véure: ¿com se comprén que 'ls capellans que 's han de mantenir solters, vulgan intervenir tant directament en la qüestió del matrimoni?

Si l' sant matrimoni es un estat perfecte que fins l' Iglesia l' declara indisoluble, ¿per quin motiu los capellans no 's casan?

Mentre al Congrés s' aprobava l' dilluns un acta bruta, vā bufar una ventada tant forta, que vā caure una vidriera del sostre sobre 'ls bancs de la majoria.

Si es un avis del Cel, que l' Cel me perdoni, es un avis molt tonto.

Perque are resultarà que nosaltres haurém de pagar los vidres trencats.

EXPLOSIÓ DE DINAMITA.

Dijous á dos quarts de onze del demati vā sentir un estrépit espantós en la Rambla de Santa Mònica. Acabava d' explotar un cartutxo de dinamita davant de la botiga de la casa número 12, despaig del seu Mas, fabricant de Mataró.

L' explosió vā produir grans destrossos. Vídu-trencats, portas enfoncadas y un sot en l' acera, jove de 18 anys, al veure un paquet que fumava anava á avisar als amos de la botiga; pero no tingue temps. Al explotar la dinamita vā agafar-lo de p' de peu, esmicolantlo de una manera tant horrible, que fragment més sacer era un tros de cuixa. Las parets van quedar tacades de sanch y de restos de aquell jove, i, alguns dels quals ván recullir-se á l' altra part de la Rambla. Barcelona està consternada en vista d'un atentat tant salvatge.

CARTAS DE FORA.—Una rectificació: lo que deyam la setmana passada del rector de Granollers no es exacte y es atribuible al rector de La Roca, poble distant un quilòmetre de aquella vila. Vá ser una mala intel·ligència de la carta en que se 'ns donava la notícia.

L' arcalde de Sitges vā fer agafar pels seus dependents a un pobre esgarrat que demanava limosna canant la Marsellesa, tenintlo 24 horas detingut sense aliment. Es molt humanitari l' arcalde de Sitges! Molt i manita, i molt catòlic.

Lo rector de Morell està rifant un Niño Jesús. Lo sort qu' es un niñito, que si fós un home, potser s' empunyaria y treuria als mercaders del temple.

De Sabadell nos escriuen que desde que s' ha iniciat l' Ajuntament, abundan las celestinas y las casaments en aquella labòriosa ciutat.—Avis al Sr. Gobernat de la província.

MARTOS EN CAMISA.

MONOLECH REPRESENTABLE, DETESTABLE É INEXPLICABLE

La escena representa qualsevol quartó de vestir, ab qualsevol trasto y qualsevol adorno. Al aixecar-se l' teló, la porta de la esquerda (dinàstica) entra, en camisa, altre qualsevol; en Martos.

Bah! Vestímos; ja fa rato que hauria d' estar llevat...

No sé! M' hi tornat molt mandra...

Y això es de poch, perque javants!

no hi havia cap sereno que 's despertés més aviat.

Encara l' sol no apuntava, al primè espinguet dels galls,

ja estava de pèus á terra...

Ara... naranjas! m' hi dat massa á la poltroneria:

to tothom me passa davant,

quan jo vaig ja tothom forna,

sempre 'm veig guanyat per mā...

hasta quan vull cridar viva,

m' acostumo á llevar tart!

(S' atura al mitjà de la habitació)

Aquell viva! quan hi penso!

¿qui diable 'm va entabalar?

¿qui 'm va feicá en lli...

(Baixant la veu.) Vamos,

pleguem; lo passat, passat:

un altre cop que succeixi,

ja veuré més lo que faig.

Nada, vestímos! Vestímos.

(Examina una à una les pessses del penja-roba.) La leviteta, 'l gaban,

'l americana groixuda,

la casaca dels brodats...

¡Hont es la roba que porto? (Mirant per tot.)

¡Ah, ja la veig: es allà!

(Despenja una levita vermella.)

¡Eh, quina pesssa més caya!

¡Y del modo que a mi 'm cau!

Sembia talment feta expressa:

lo corte es republicà...

pero... (repensantse) ¿qué estich despenjan?

¡Si ja no 'l porto aquest traje!

¡Mare de Déu! oh, quin cap!

Ja ni menys me 'n recordo

del vestit que duch!... Bah, bah!

Ha de sè d' un' altra classe...

veyam... (Torna á regirar lo penja-roba.)

¡Ah, es aquest morat!

¡Ja 'm semblava que aquell altre

l' havia deixat temps hac!

Morat, just. (Lo despenja)

Traje democrata,

(Continua la revista de trajes.)
Aquest no ho es... aquest mènos...
aquest fampoch... aquell... ja!
La levita zorrillista,
la casaca radical,
la del any vuitanta quatre,
la del... ja! ja! hi pescat!
(Despenja un vestit de color de gos com fuig.)
Aquest es lo que ahí duya
aquest... (examinant-lo ab certa desconfiança)

Ho sembla... pero no ho sembla...
segons com se mira... en part...

(Picant de peus ab salameria.)
Ja 'm trobo del mateix modo:
ives à quin punt he arribat
que ni sé 'l vestit que duya
ahí... ¡Jah! (Prenent una resolució.)

[Cá, cá, cá!]

No estich per més ceremonias,
los vestits al fi y al cap
no son tots mèus! Pues, corriente:
me planto lo que 'm vindrà

y alsas, que rodri la bola.

(Comensa à despenjar pessas à trotze y molxe)

Tè, 'ls pantalons saboyans,
l' hermita que 'n Prim va darmes,
lo jagué republicà,
lo barret ultra-dinàstic...

Aixis sortiré del pas.

¿Qué n' han de fé que 'm critiquin
pel meu vestit especial?

Qui no! hi agradi que ho deixi;
vaig com vaig... y s' ha acabat.

(Tot diuent los últims versos, va ponsatse las pessas que anomena: un cop vestit presenta la fatca més extraordinaria que s' poden imaginar, à pesar de lo qual lo bon home se 'n vā cap al carre ab un ayre de frescura qu' encanta.

TELÓ RÀPIT.

C. GUMA.

o conde de Puñonrostro al constituirse
el Senat vā pronunciar un discurs; o
millor dit, no 'l vā pronunciar, vā re-
citarlo.

Un secretari li feya de apuntador, y
ell anava seguint la véu del secretari.

Lo conde de Puñonrostro está en ca-
racter.

Després de tot, la política conservadora no es més
que una comèdia.

La bòta conservadora encara no ha comensat à ser-
vir y ja s' esgabellà.

Eu lo Senat s' ha llegit lo discurs de contestació al
de la corona y primer que ningú s' ha alsat un militar
de alta graduació, demanant la paraula en contra.

Aquest militar no es altre que 'l general Novaliches,
lo vensut de Alcolea.

Fins are en Cánovas ha jugat inpuntement ab mode-
rats y mestissos; pero aquests troben que 'ls han
crescut las unglas y s' hi tornan.

Lo general Novaliches tracta de combatre la be-
nevolència del govern en favor de l' esquerra.

Bastará que diga:

—A Alcolea 'm vā fer saltar una barra. Per lo tant
si no tinch la barra que té 'l monstruo, perdonin.

Al governador de Alicant haurian de ascendirlo.

Vá saber que 'ls de Orihuela s' estaven inundant, y
vá posar un telegrama diuent, que sortia per Orihuela
y que li tinguessen preparat un cotxe ben cómodo.

Un cop allà, fugí dels barris inundats per no embru-
tarse les botas: vá contemplar la ciutat desde un cam-
panar, vá clavarse un bon àpat remullat de champaña;
à una societat masònica que demanava wagons
per transportar auxilis li vā respondre que 'ls facili-
taria, sempre que aquella societat fos lícita, y després
alegre y satisfet, vá tornar-se 'n à Alicant, com si ha-
guès fet una gran cosa.

Ab gobernadors aixis
esta salvat lo país.

Ab motiu de haverse tocat la marxa real al caball
que vā guanyar un premi en las últimes carreras, diu
un periódich de Madrid que estém à l' altura dels
temps de Caligula.

Calígula, emperador romà, vā nombrar cònsul al seu
caball.

Lo rey de las húngaras sembla que aquest any
tracta de pendre banys de mar.

—No troben estrany que un minyò tant catòlic no
prefereixi pendre banys de Lourdes?

No obstant, per tirarse de cap à mar té una ventatje
sobre tothom, la ventatje de no ofegarse.

Los caps de carabassa sempre suran.

Los fusionistes de Barcelona s' han dividit en co-
llasistas y tauletistas.

Declaració de dos socis del cassino de la Plaça
Real:

—Jo no sé si soch collasista; pero á lo menos hi
poso 'l coll.

—Ah! donchs á mi que no 'm treguin de la taula:
per això soch tauletista.

A Alicant se publica un periódich titolat *La Reforma
liberal*, dirigit pels fiscal municipal de aquella ciutat.

La Reforma liberal ha sigut denunciada, de ma-
nera que 'l director de aquest periódich ha hagut de
denunciarse á si mateix.

Vaja, per veure monstruositats, may com en temps
del mònstruo.

«Los problemas contemporáneos» es lo títol de una
obra que prepara 'l mònstruo y que veurà la llum un
dia d' aquests.

Los problemes del mònstruo, massa sabem quins
son:

Sumar moderats y carlins.

Restar liberals.

Multiplicar vots pels cuneros.

Y diridir al país.

Encara no ha pogut passar de las quatre primeras
reglas de l' aritmètica.

Ja fá algun temps que 'ns amenassa una crisi:
reyna gran desconfiança y 'l diner s' amaga com si
tingués pò de que 'ls que manan l' agafin.

Per fer sortir als quartos, no trobo més que un
medi.

Tocar l' himne de Riego.

Un aragonés vā matar á un capellà, y 'l tribunal vā
condemnarlo á presiri.

Pero are resulta que 'l capellà assassinat vā pendre
part en las últimas eleccions, figurant en las llistas
deis votants, en companyia d' altres difunts.

Y 'l presidari tracta d' elevar una exposició al mi-
nistre de la Gobernació demandant que se 'l hi revisi
la causa y que se 'l hi donga la llibertat fundat en que
desde 'l moment que 'l capellà vota, senyal evident de
que ell no vā matario.

Lo presidari en qüestió en cas de que 'l hi neguin
la llibertat, podria agafar la qüestió de un' altra
manera, reclamant que duguessin à presiri, à ferli
companyia, als falsificadors d' eleccions que ressuci-
tan als difunts.

De aquesta manera foran tants y tants los que hi
anirian, que tal vegada á n' ell l' hi donarian la lli-
cència, per falta de local.

D. Anton está malalt.

¡Cosa estranya!

Ell está malalt y 'l pais sua.

L' altre dia alguns diputats cuneros ván obsequiar
á n' en Cánovas y á n' en Romero ab un àpat.

¡Molt bén fet! Aquí à Espanya no hi ha naixement
sense bateig.

Y no hi ha bateig sense confits.

La contestació al discurs de la corona que 's dis-
cuteix en lo Senat, ha merescut l' aprobació del go-
vern.

¡Mal aniria! Ell fá 'l discurs de la corona y ell ma-
teix se contesta: content ell, content tothom.

Aquesta contestació es obra del poeta Sr. Rodríguez
Rubí.

Lo mateix Rodríguez Rubí es autor de una comèdia
titolada: *El arte de hacer fortuna*.

La tranvia de Sarrià fá llàstima. Es á dir, lo que fá
llàstima no es la tranvia, sinó 'ls caballs que l' arro-
segan. Alò no son caballs, son arpès. Apenas poden
tregar la carcanada y 'ls cotxeros los atipan de ga-
rrotas.

Aquest dia, deya un passatger:

—No entenç com aquestas pobres bestias no están
més grassas. Veritat es que no 'ls donan garrofes;
pero en cambi, de castanyas tantas com ne vulgan.

Los caballs de la tranvia de Sarrià han de inspirar
simpaties à tothom que tinga cor y patriotisme.

Son la imatge viva del poble espanyol.

Los cotxeros fán de D. Anton.

Y las varas de llei conservadora.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ma-rot.
2. ANAGRAMA.—Marta-Ramat-Matar-Armat-Trama.
3. LOGOGRIFO NUMERICH.—Filomena.
4. TRENCÀ-CLOSCAS.—Santa Coloma de Farnés.
5. GEROGLIFICH.—Per estudians l' institut.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Martí
Roca y R., B. Llorens y R., Pantorillas de cabrit, Adela
Trayer, Ciutadà Pirandó, Tereseta de Reus, Remonet, Pam
y Pipa, Un Barcelonét, Nas de punta inglesta y Peret de
Reus; n' han endavinades 4 Patona y Poll Ros; y 3 no mes
Figorio de M.

XARADAS.

I.

Diumenge vaig veure al Parc
la quarta-terça-segona
ab bata tres-quarta-quinta
de tres-cinch y molt bufona.

Jo me'n vaig hu-dos-tres-quatre
y al declarar ma passiò,
và dirme: —Ja estich total:
estiga bonet senyor.

KIN-FO.

SINONIMIA.

En Tot, home molt estrany
que de tonto casi passa
tot pendre lo tot tot l' any
tot tot dintre de sa casa.

DEUHET DE REUS

CONVERSA.

- ¿Qué no ho sabs Pere?
- ¿Qué?
- En Pepe y la Ramona han fugit de casa.
- Y are donchs y sa filla?
- Quina? La Lola?
- No, la que tú has dit.

J. PRATS Y N.

ROMBO.

fillas

TRO

C

I

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertar-se 'ls ciutadans Nas de punta inglesa, M. M. y C., Deuhet de Reus y Pepet Simpatich.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch
lo qu' envian los ciutadans Sarauhista vell, Un de la roja, Enrich Gabarró, J. de B. y G. de Reus, Sirena, Pam y Pipa, Ferrereta de Reus, Adela Trayer, R. Martorell, L. G. de Videra y Camperol.

Ciutada Frigori de M: Insertarem un logogrifo y dos rombos.—

Pepet Simpatich: Id. anagrama y geroglific.—Deuhet de Reus: Id. lo que 'ns envia.—Nas de punta inglesa: Id. trencà-closcas y un geroglific.—Un Barcelonét: Id. lo que 'ns remet.—Ciutada Pirandó: Publicarem un rombo.—R. Segí de Reus: Hi anira la poesia.—Arrenca caps: Id. logogrifo, rombo y tres de silabas.—Id. trencà-closcas, logogrifo y rombo.—Martí Roca y R.: Id. sinonimia, rombo y dos logogrifos.—Set y mitj: Id. rombo.—J. P. de Videras: Id. Id.—Un Valencià de Valencia: Id. lo que 'ns envia.—Un liberal de Reus: Id. un trencà-closcas.—M. Figuera Aldroeu: La poesia està bé.—Maria Boca-blanca: Hi anirà 'l trencà-caps.—Llorenset de G: Id. Trencà-closcas.

—Colomé de Reus: Id. Tres de silabas.—J. M. V. Arbós: Es necessari que las notícies que se 'ns donan vingan autoritzades per una

firma coneuguda.—R. B. Morell y un Sijetá: Quedan servits.

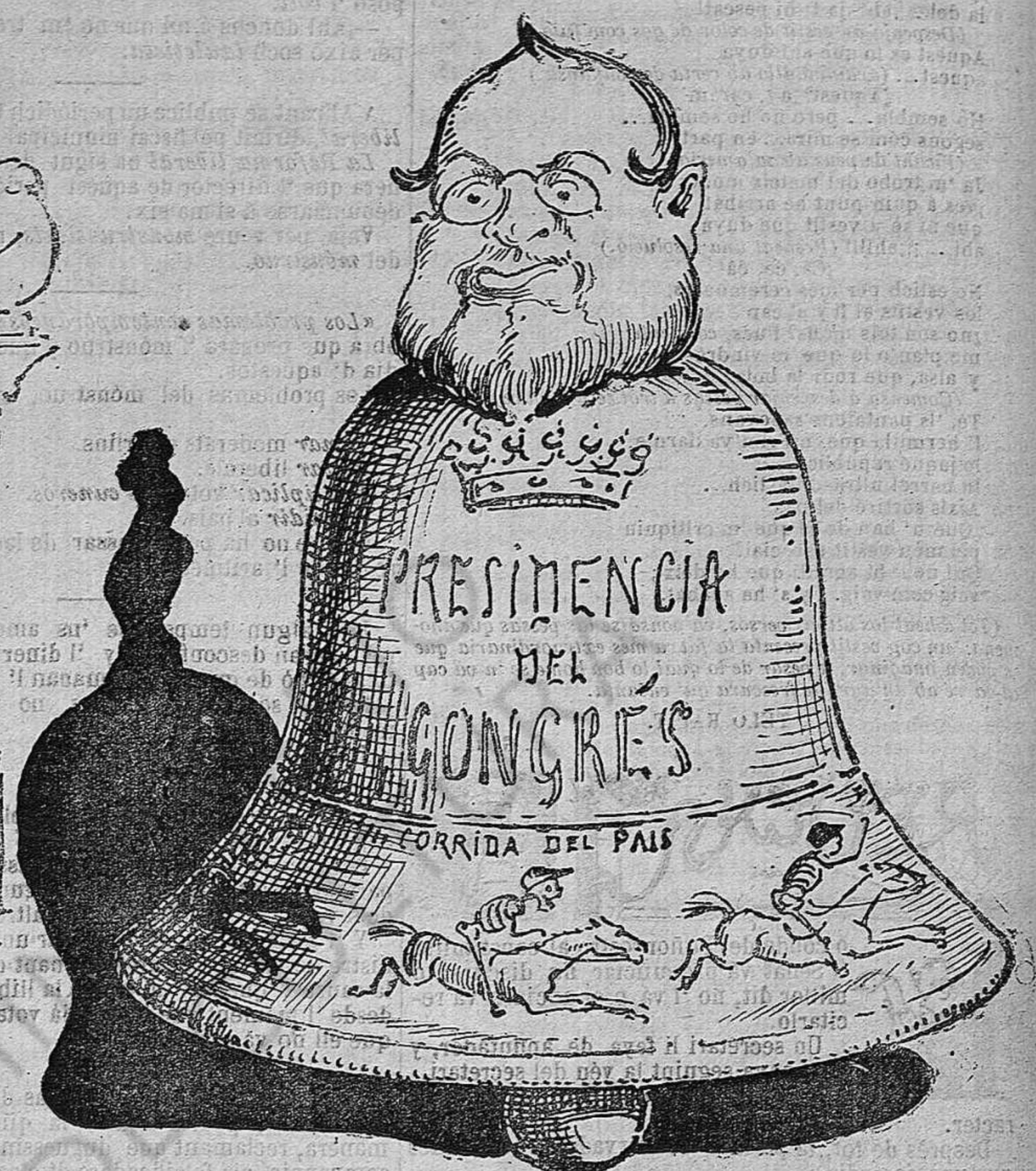
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

TIPOS POLÍTICHS.

Curro dientes.

Campanero ó sacristán.

Lo jefe dels cargolaires.

Lo trompet dels húsars.